קולנוע אורה | עוז זלוף

אורה ראובן היא דמות ראשית בכל אחת מהעבודות המרכיבות את הטרילוגיה של "קולנוע אורה".

הנוכחות שלה מפרקת את כל הפאתוס שעלול להיקשר במחשבות על "הסוף". הנוכחות שלה, הנונשלנטית והישירה בכל עבודת וידאו, מפיגה פחדים אפשריים או מסך של חרדה קיומית שקיים בדר"כ כמתווך בינינו לבין ההחמצות הגדולות של חיינו, היעדים הבלתי מושגים, מה שלא הספקנו, כל אלה שדים שמקבלים ביצירות מקום כרעיון או כדמות ממשית איתה היא רוקדת בעבודה DJ מר מוות.

יש כח מניע של תשוקה בטרילוגיה הזו, תשוקה להיות דבר מה, תשוקה לחוות. היא למדה ככלי יצירתי אנימציית AI, ומבלי לבזבז זמן בראה לה את תערוכת הרטרוספקטיבה במוזיאון ישראל, שתערוכה שובבה זו בסטודיו הפרטי שלה היא ממש תמונת מראה נגטיבית שלה. העבודה הזו של מוזיאון ישראל על שלטי החוצות שהמציאה והכבוד שמשמיעה האוצרת גליה בר אור בדיבוב, אומדת את המרחק של אמן מההישג החד משמעי, הלאומי לכל הפחות, מהסטודיו, מהמח, מהשאיפות, מהביוגרפיה הקונקרטית. היא מזמינה אנשי אמנות באשר הם להכיל את המרחק הזה ולהכיר בו, על הקצה הממשי שלו שכולל אדם חולם ומנסה.

המסיבה עם השדים הפנימיים והמדומיינים של DJ מר מוות היא כבר פנטזיה פסיכדלית שלוקחת את הידיעה על המוות ומכוונת לפעולת השלכה מהחלון של אלמנט הפחד. היא בונה מחומרי הפחד כוריאוגרפיה, טיפוסים צבעוניים ושירה מדוברת שמצטרפים למהלך גרוטסקי, אירוטי, פראי של נוכחות החיים בגילומם העכשווי הקונקרטי של האמנית, המרחב המרכזי למסיבה הוא סלון הבית שלה, וסריקה גופנית מלאה שלה מעמידה אותה בלב הרחבה.

המונולוג החותם את הטרילוגיה הוא מחוות בוז חברית לאישה זקנה אחרת, שתבחר להתמרמר על החמצות, על הסוף. היא מציגה שם מניפסט צנוע בדמות תשובה לאחרת, לעג לתחושה הבסיסית של ההחמצה תחת הכותרת "בכיינית". היא מטיחה את פשרם הברור והבלתי ניתן לויכוח של החיים ומבקשת את האחרת המדומיינת לקהל אותם, כאחת שהודפת כל עמדה של מרירות.

היא מבטלת את המשמעות האקזיסטנציאליסטית של חומרי היצירה שלה עצמה, דורשת אותם מחדש כמטיפה אנטי-אמונית, אנטי משיחית, אנטי דתית.

היא אומרת בלי שום כוונה נסתרת: אלה החיים!

בפעולה האידאית-אנטי-אידאית ההפוכה הזאת, היא מזכירה את תפקידם של אמנים כאנשי רוח, אנשי בחירה, דווקא בפעולה של ביטול משמעויות וחגיגת בשר, כאן ועכשיו